

LEONORINI NOVI PRIJATELJI

Četrtega dne je moral Ferdo po nujnih opravkih. Deda Julče je praznoval rojstni dan in s prijatelji so mu pripravljali zabavo presenečenja. Dogovorili so se, da bodo Julčeta zvalili v zaliv, kjer naj bi ležal skriti zaklad, in ga ob primernem trenutku kriče in vrešče zasuli z drobnimi darilci. Julče je bil namreč prepričan, da bo nekega dne prav on odkril gusarsko skrinjo, polno cekinov. Potem bodo imeli še letalski nastop in mu voščili vse najboljše.

Ferdo je zadnje dni pri pripravah bolj malo sodeloval, saj je ves prosti čas preživel z Leonoro. Prijatelji so se nanj najprej jezili, potem pa so stvari vzeli v svoje roke. Vendar brez Ferda niso mogli, saj je imel vedno najboljše ideje, kako ušpičiti kakšno vragolijo. Na dan zabave je zato že zarana ponj priletel njegov najboljši prijatelj Cecilij, ki so ga vsi klicali Cecko.

»Ferdo, nujno moraš z mano! Deda Julče nekaj sumi. Že od včeraj ves čas postrani pogleduje proti nam in nam sledi. Samo ti ga lahko zamotiš, da ne bo opazil, da nekaj naklepamo.«

»Ma daj, Cecko, kaj res nič ne morete brez mene!?« je bil nejevoljen Ferdo. V resnici pa mu je laskalo, da prijatelji niso pozabili nanj in ga potrebujejo.

Cecko je živčno zakrilil s perutmi in stresel z glavo:

»Nujno je, res je nujno!« je ponavljal. »Saj menda nočeš, da gre ves naš trud v nič! In

deda Julče bo na koncu tako vesel!«

Ferdo je sprevidel, da mora na pomoč. A zelo nerad je zapustil Leonoro.

»Nič hudega mi ne bo, ti kar pojdi!« ga je spodbujala Leonora. »Malo bom šla naokoli pogledat za hrano, zvečer pa se tukaj spet dobiva. Komaj čakam, da mi poveš, ali je presenečenje uspelo in kako je deda Julče sprejel darila.«

»Nikamor daleč ne hodi!« ji je še zabičal Ferdo in s Ceckom sta odletela proti obali.

Leonora je zaplavala proti odprtemu morju in neutrudno v usta zajemala ogromne količine vode ter jo precejala skozi goste vose. Niti opazila ni, kako daleč je že odplavala, ko je zagledala nenavaden prizor. Videti je bilo, kot da bi imele velike ribe zabavo – čeprav njihovo vedenje ni bilo prav nič podobno ribjemu! Leonora je postala pozorna in stvar jo je začela zanimati. Včasih se je na površju prikazal le

hrbet s plavutjo, včasih celotno telo, včasih pa se je kakšna od živali pognala visoko v zrak in naredila salto. Leonora se je odločila, da se jim približa.

Nenadoma je mimo nje švignila gibčna postava, se urno obrnila in se ustavila tik pred njeno glavo. Leonora je opazila gladko sivo kožo brez lusk, šilast gobec z vrsto stožčastih zob na vsaki čeljusti in veliko oko, ki jo je zvedavo opazovalo. Videti je bilo, kot da se žival smehlja.

»Tole je bil pa spreten maneuver,« je rekla Leonora.

Žival je brez besed zaokrožila okoli nje, napravila nekaj akrobatskih skokov in se z neverjetno hitrostjo vrnila.

»Nisem vedela, da ste ribe takšne akrobatke,« je rekla Leonora.

»Saj nismo,« je odvrnilo nenavadno bitje. »Ker seveda nismo ribe!« In je ponovno odplavalo.

Preden je Leonora uredila misli, se je žival vrnila, tokrat v družbi svojih vrstnikov. Vsi so se zbrali okoli nje, nova znanka pa jo je ogovorila:

»Predstavljam ti mojo družino. Pišemo se Del-Fin. Tole so Del Mira, Del Sonja, Del Anka, Del Piko, Del Marko in Del Tine.«

Ozrla se je naokoli.

»Kot kaže, pa se je Del Jure spet nekam izgubil.«

Zavrtela se je okoli svoje osi kot baletka in nadaljevala:

»Jaz sem Del Siva. Mi vsi smo delfini in prosim, da nas ne zmerjaš s tem, da smo ribe!«

Malo je povescila gobec in se delala užaljeno, potem pa se je igrivo zasmejala:
»V resnici smo tvoji sorodniki – saj si ti kit, a ne?«

»Ja, jaz sem Leonora. Pravijo, da se moja vrsta imenuje brazdasti kit, zaradi teh brazd, ki jih imam po grlu, da lahko široko odprem gobec.«

»Tudi delfini smo kiti,« je nadaljevala Del Siva.

»To je pa zelo čudno... kako pa s temi redkimi zobmi lovite majcene rakce? Saj se vam zagotovo vsi izmuznejo?« je nejeverno pripomnila Leonora.

»Saj ne lovimo majcenih rakcev. Mladički najprej pijejo mleko pri mami, tako kot vaši mladički. Kasneje pa so naša hrana ribe, lignji, hobotnice in druge večje morske živali. In tako kot ti ne moremo dihati pod vodo, saj nimamo škrg. Stalno se moramo vračati na površje, da v pljuča zajamemo zrak.«

Medtem ko sta se Leonora in Del Siva pogovarjali, sta se Del Tine in Del Piko začela prerivati. Odplavala sta malo stran, nesoglasja so rasla in nenadoma sta se stepla. Prepirl ni dolgo trajal, a ko sta končala, je obema iz ran na koži tekla kri.

Leonora je osuplo opazovala dogajanje, potem se je obrnila k Del Sivi: »Kaj je bilo pa tole? Še malo prej sta bila dobra prijatelja.«

»Ah, ne meni se zanju. Takšnile prepirl so med nami običajni. Je že kaj, kar moramo urediti – morda sta se prepirala, kdo je močnejši in kdo je bolj pomemben, morda sta se stepla zaradi punc, ali pa imata kakšna druga nesoglasja. To se ves čas dogaja. Vse te brazgotine in zareze na hrbtnih plavutih so nastale prav zaradi takšnih pretepov.«

»Razen velike brazgotine na Del Sonjinem hrbtu,« ji je v besedo skočila Del Mira. »Njo je poškodoval čoln. Komajda je preživela.«

»In strašne poškodbe, ki jo je Del Anki zadal morski pes...«

Ob zadnjih Del Mirinih besedah je nenadoma zavladata strašna panika. Delfini so se pognali vsak na svojo stran in izginili v daljavi. Samo Del Mira je zmedeno opazovala, kaj se dogaja.

»Spet sem ga polomila,« je skesano zavzdihnila. »Ne bi smela omenjati morskoga psa...«

Iz daljave je priplavala Del Siva. Besno je okregala Del Miro:

»Stokrat sem ti že rekla, da po nepotrebnem ne omenjaj tega imena! Kaj pa, ko bo zares prišel – takrat te nihče ne bo vzel resno!«

Potem ko si je dala duška, se je obrnila k Leonori: »Veš, Del Mira je še mlada in pojma nima, kaj pomeni, kadar pride... hm, no... saj veš, kdo.«

V srcu je Del Miri sicer že oprostila. Medtem so se vrnil tudi drugi člani družine in se razposajeno igrali, kot da se ni nič zgodilo. Prepirl so bili zglajeni in navidezna nevarnost je že minila. Potem je Del Tine zaklical:

»Hej, čoln na vidiku! Pridite, gremo!«

In so se pognali v smer, od koder je prihajalo oglašanje gliserja. Le Del Siva je ostala pri Leonori.

»Mladi so še, vsaj po srcu. Zelo radi se igrajo in tekmujejo, kdo bo hitrejši od čolna in kdo bo delal lepše akrobacije.«

Leonoro, ki je imela zelo slabe izkušnje z morskimi plovili, je zaskrbelo:

»Pa se ne bojijo, da se jim bo zgodilo kaj hudega?«

»Ah ne, saj so spretni in urni. Čeprav nesreča nikoli ne počiva, in kadar je v morju veliko zelo hitrih čolnov, se jim težko izognejo. To se je zgodilo tudi Del Sonji. No, ona je imela srečo, mnogi pa takšnih nesreč ne preživijo«.

Ko sta se takole pogovarjali, je mimo njiju skoraj nevidno zdrsela temna senca. Del Siva, izkušena delfinka, se je zdrznila, ko je zaslutila, kaj bi to lahko bilo. Pomislila je: Je to res mogoče. Prav zadaj? Mar res drži človeški pregovor Mi o volku, volk na vrata?

A v igri ni bil gozdni prebivalec, ki nastopa v pregovoru. Šlo je za povsem drugačnega volka.

Del Siva je oprezala za nevarnostjo. Nič se ni zgodilo.

Morda pa se mi je le zdelo, je pomislila.

A senca se je vrnila.

Menda tole ni to, česar se bojim? jo je spreletelo.

Leonora, ki s plenilci ni imela izkušenj, saj je bila za večino prevelika, ni bila videti zaskrbljena. Čudila se je, kaj je z Del Sivo, zakaj je nenadoma postala tako tiha. Tedaj je iz teme priplavala največja riba, kar jih je videla v svojem življenju. Leonori je v trenutku zaledenela kri. Čeprav je ni poznala, je nagonsko vedela, da velika žival nima dobrih namenov. Ogromen morski pes je počasi krožil okoli njiju. Ju bo napadel? Del Siva, ki je bila brez podpore svoje družine, bi bila lahek plen. Morda bi se lotil celo Leonore. Osamljeni sta bili zelo ranljivi. Riba je krožila vedno bliže in bliže. Napetost je naraščala... Nenadoma se je pognala proti njima. Del Siva se je hitro izmaknila, Leonora pa ni bila tako urna. Zagledala je ogromen razprt gobec s številnimi kot britev ostrimi zobmi, ki se ji naglo bližali. Skušala se je umakniti, a je bila kot ohromljena. Nemočno je pričakovala ostro bolečino. Takrat pa....

Morskega psa je nenadoma vrglo v stran, od bolečine je zaprl gobec in se presenečeno ozrl naokrog. Hrana ga nenadoma ni več zanimala. Preden se je zavedel, je z druge strani prilet nov udarec. In nato nov... in nov... Leonora je z veseljem ugotovila, da se je delfinja družčina vrnila ravno v zadnjem trenutku. Zaletavali so se v morskega psa in ga suvali s šilastimi gobci. Ta se je najprej hlataje skušal braniti, a je kmalu ugotovil, da so nasprotniki številčnejši. Zamahnil je z močnim repom in izginil v temi.

»Tole je bilo za las! Vrnili ste se ravno v pravem trenutku,« je z olajšanjem rekla Del Siva. Leonora je bila še vedno brez besed od presenečenja.

Potem je dahnila: »Tako velike ribe še nikoli nisem videla.«

»To je bil beli morski volk, največji med morskimi psi. Je največja plenilska riba na svetu. Nekateri mu pravijo tudi veliki beli morski pes. Tudi mi ga le redko srečamo, saj je pri nas zelo redek,» je pomodrovala Del Siva in dodala: »No, Konec dober, vse dobro!«

V resnici bi najraje objela vsakega posebej, tako jim je bila hvaležna. Vendar se za staro gospo ni spodobilo, da pretirano kaže svoja čustva. Nenazadnje je tudi ona mnogim izmed njih že rešila življenje. A delfini so vedeli, kako ji je pri srcu.

»In če nadaljujemo s pregovori, bi lahko rekli tudi V slogi je moč!« se je pošalila Del Anka in poškilila proti Del Sivi.

Ta se je namuznila in rekla: »Draga Del Anka, postajaš prava mala modrijanka!«

Vsi so se prešerno zasmeli, Del Anka pa je veselo pomigala z glavo, zacvilila od veselja in se pognala proti površini ter naredila najlepši salto v svojem življenju. Drugi so se ji nemudoma pridružili pri igri, le Del Siva se je še malo obotavljala, potem pa pohitela k veseli družini.

Leonora jih je še malo opazovala.

»Tokrat sem imela res srečo. Morski pes bi me stežka ugonobil, bi mi pa lahko prizadejal hude rane. Niti pomisliti pa ne smem, kaj bi se lahko zgodilo z Del Sivo!««

Ozrla se j nazaj k razigranim delfinom.

»Mogoče pa je največja sreča v nesreči to, da sem spoznala nove prijatelje.«

»Adijo!« je zaklicala. »Upam, da se kmalu spet srečamo!«

Vendar ni bila prepričana, da jo je kdo slišal. Potem se je spomnila na Ferda.

Komaj čakam, da se vrne! Najbrž mi sploh ne bo verjel, kaj se mi je zgodilo, je pomislila in veselo odplavala novim dogodivščinam naproti.